

колко десетини черкези или съ една двѣ чети башибозуци, а и съ една значителна часть рѣдовна войска. Тогава войводата рѣшилъ да отстъпи, като остави пазенитѣ отъ хората му села на произвола на сѣдбата.

Къмъ 10 часа прѣди пладнѣ нашитѣ напуснали позицията си и почнали да отстъпватъ по посока къмъ село Попшица, но десетина души черногорци-доброволци, четата на които е била, види се, разбита нѣгдѣ наблизу около тѣзи села, и тѣ сж попаднали въ капаня както и нашитѣ хѣшлаци, извикали на нашитѣ отъ 2—300 крачки, да не остъпватъ нататкъ, защото турцитѣ вече сж слѣзли отъ мѣнастиря въ Попшица. Тогава войводата като видѣлъ, че е забиколенъ отъ три страни, казалъ на момчетата си да се прѣснатъ по единъ — по двама, и като се стараятъ съ бързината и хитростта си да се избавятъ отъ турцитѣ, да се съберятъ пакъ при мѣнастиря Св. Стефанъ при другата половина на четата. Той имъ препорѣчалъ да прецапатъ Копай-кошарската рѣчка, да емнатъ планината Провалия, и като се докопатъ до гората на тѣзи планина, тогава да се придържатъ по посока къмъ Св. Стефанъ, гдѣто и ще излѣзатъ.

Хѣшлалитѣ веднага слѣдъ това се прѣснали и ударили по указаната имъ отъ войводата посока, и благополучно се докопали до Провалийската гора, изъ която все прѣснати продължавали да остъпватъ.

Турцитѣ доста издалечъ преслѣдвали хѣшлалитѣ и постоянно стрѣляли по тѣхъ, но почти безуспѣшно. До това врѣме е имало само четирма ранени и то легко, и единъ убитъ.

Съ прѣсканието на момчетата и войводата, като останалъ самъ, преминалъ рѣката и поелъ Провалийската стрѣнина. Той смѣталъ, че ще има едноврѣмешнитѣ си хайдушки крака, но този пѣтъ смѣтката му излѣзла малко ялнѣшъ. Богато почти всичкитѣ момчета се докопали вече до гората, Панайотъ е билъ още доста далечъ отъ нея на голия скатъ